

Joulun VALO





ELY on evankelinen: Me uskomme Raamattuun, tunnustamme Kristuksen Herraksemme.

ELY on lähetystyön asiassa: Omassa ympäristössään jokainen kristitty on myös todistaja. Lähetystyön kautta todistus kantaa kaikkialle.

ELY on yhdistys: Tarjoamme toimintamahdollisuuden kaikille, jotka jakavat saman näyn.

ELYn tiedote 6 2010

Antero Rasilainen, pääsihteeri

Tallimestarintie 23 A 1, 02940 Espoo

p. 045 134 4634

Sähköposti: antero.rasilainen@evankeliset.net

Raili Mäkitalo,

lapsityönohjaaja / Venäjän lähetti

Pieneläntie 11, 75700 Valtimo

p. 044 028 9108

Sähköposti: raili.makitalo@evankeliset.net

Laula kanssani

tili: K-S OP 511402-238022

- Kuninkaan lapset –dvd/cd myyntien tilitykset
- Laula kanssani toiminnan tukeminen
- SAT7 tuki

Toimisto: Kokkolantie 12, 43500 Karstula

Virpi Tuominiemi, toimistos sihteeri

p. 040 415 9416

Sähköposti: ely@evankeliset.net

tili: K-S OP 511402-234369

- jäsenmaksut

Pekka Knuutti, puheenjohtaja

Kokkolantie 12, 43500 Karstula

Pekka Kiviranta, varapuheenjohtaja

Parolantie 9 J, 02200 Espoo

Lehden toimitus:

Antero Rasilainen, Eeva Takala, Annikki Erelä,

Urpo "Upi" Vuorenoja, Helena Ylikotila

Taitto: Virpi Tuominiemi

Painopaikka: Arkmedia Oy, Vaasa

Tilinumero ja viitenumero tukien maksamiseen

ELYn kotimaan kohteet:

Kotimaan työn eli ELYn kannatus: tilinro 511402-237545 viitenro 327 22916

Anteron kannatus: tilinro 511402-237545 viitenro 327 23300

Railin ja Venäjätynön kannatus: tilinro 511402-237545 viitenro 327 23232

Aarrearkku-TV-ohjelman kannatus: tilinro 511402-237545 viitenro 327 22880

Laula kanssani-toiminnan tuki: tilinro 511402-238022 viitenro 327 22929

Kolehdit: tilinro 511402-234369 (viestiksi tuen kohde, esim. joku yllämainituista sekä maksajan seurakunta)

Tuet lähetykselle:

Kolehdit: tilinro 511402-234369 (merkitse tuen kohde sekä maksajan seurakunta)

- **Kristiina Erelän kannatus (SLS):** tilinro 511402-234369 viitenro 327 23355

- **Angolan kirkon tuki (SLS):** tilinro 511402-234369 viitenro 327 22877

- **Malawin kirkon tuki (SLS):** tilinro 511402-234369 viitenro 327 23423

- **Holmströmien lähettiperhe ja maasai-työ Tansaniassa (SLS):**

tilinro 511402-234369 viitenro 327 22990

- **SAT7 arabiankiel. TV-kanavan tuki (Sansa):**

tilinro 511402-234369 viitenro 327 23737

Seurakuntien TA-avustukset: tilinro 511402-234369 (ks. kohde yläpuolelta)

Kuninkaan lapset DVD-/CD-levyjen tilitys: tilinro 511402-238022 (laskussa

viitenro, muutoin viestiksi *Kuninkaan lapset DVD/CD*)

Jäsenmaksujen maksaminen: tilinro 511402-234369 (yksilöllinen viitenro, joka postitsee jäsenmaksukirjeessä)

Ilmoita

järjestettävistä
tapahtumista
ELYn toimistoon
yhteistä lehteä
ja
ELYn kotisivujen
tapahtuma-
kalenteria
varten

ely@evankeliset.net

tai

p. 040 415 9416
(myös tekstiviestein)



Pääsihteerin jouluterveiset

Jouluiloa jaettavaksi

Evankelinen lähetysyhdistys – ELY ry:n puolesta haluan tervehtiä sinua, hyvä Joululehtemme lukija ja toivottaa näin sinulle joulun iloa. Johannes kirjoittaa

ensimmäisessä kirjeessään: *Elämä ilmestyi, me olemme nähneet sen, ja siitä me todistamme. Me ilmoitamme teille iankaikkisen elämän, joka oli Isän luona ja ilmestyi meille. Minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, jotta teilläkin olisi yhteys meihin. Meillä on yhteys Isään ja hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Tämän me kirjoitamme, jotta ilomme tulisi täydelliseksi.* 1.Joh.1:2-4

Evankeliumi on ilouutinen iankaikkisesta elämästä, se on kutsu yhteyteen Jumalan, Jeesuksen ja lähimmäisten kanssa. Tämä yhteys katkeaa helposti niin ihmisten kuin Jumalankin väliltä. Synti sotkee ja tuhoaa ihmisten elämää, se näkyy siinä, että emme osaa rakastaa edes heitä, jotka ovat meille kaikkein tärkeimpiä, kuinka sitten heitä, jotka sitä mielestämme eivät edes ansaitsisi? Siitä seuraa syyllisyyttä, pahaa mieltä ja yksinäisyyttä. Monet tyytyvät tähän osaansa, mutta me haluamme Evankelisessa lähetysyhdistyksessä kertoa Hänestä, joka jouluna syntyi tänne maailmaan, jotta

synnin, vihan ja katkeruuden kierre saataisiin katkaistua. Evankeliumi vakuuttaa: Synnit on anteeksi annettu, sinä saat uskoa tämän anteeksiantamuksen omalle kohdallasi. Taitelijat ovat maallaneet joulun lapsesta monenlaisia kuvia. Minua puhuttelee erityisesti kuva, jossa Jeesuksen äiti Maria pitää lastaan sylissä ja katsoo häntä hellästi. Tuo kuva kertoo rakkaudesta, se kertoo, kuinka äiti kantaa. Minulle se puhuu armosta ja levosta, me evankeliset puhumme mielellämme kasteen armosta. Jumalan lapseksi kastettuna saan olla levollisesti sylissä, minua kannetaan, minua rakastetaan, ilman vaatimuksia ja ilman ehtoja, rakastetaan minun itseni tähden. Kuten Siionin Kanteleen laulussa lauletaan: *”Jeesus syntyi tänne kuollakseen, jätti taivaan uhrin antaakseen. Ristillä on kuollut kuningas, sulle tietä tehdäkseen. Jeesus syntyi tänne kuollakseen, pelastuksen meille tuodakseen. Antoi kaiken meidän tähtemme, - mitä annat hänelle?”* SK 373:1,4

Tämä joululehti on tarkoitettu tuomaan jouluiloa sinulle. Ja toivomme, että voisit myös laittaa tätä iloa eteenpäin. Siksi tässä alla on jätetty tilaa, sinun joulutervehdyksellesi ystävälle, naapurille, sukulaiselle. Laitetaan ilouutinen eteenpäin. Levollista ja siunattua Joulua Sinulle.

Antero Rasilainen, pääsihteeri





Kuva vt

Jouluna taivas koskettaa maata

Jouluevankeliumissa on ihmeellisellä tavalla sekä ihmisen arkea että juhlaa, samalla kertaa maata ja taivasta. On keisarin käskemä, pakollinen verolle kirjoittautuminen, on majatalon tungos Daavidin suvun Betlehemissä. On myös paimenten yötyö, jonka katkaisee enkelien ylistys ja paimenten ilo. Keskellä vierauden tuntoa ja köyhyyttä Maria tutkistelee sydämessään kaikkea tapahtunutta. Jouluna taivas koskettaa maata. Jumala tulee ihmiseksi.

Työ ja arki. Juhla ja pyhyys. Molempia me tarvitsemme, jotta elämässä olisi merkitys ja horisontti. Mitä olisi joulumme, jos olisi vain työtä ja arkea? Mitä on katkeamaton työ ja leveä leipä, ellei ihmisellä ole arvoa ja ellei ole pyhyiden ja armon tuntoa? Mitä olisi joulu, vaikka liikkeet olisivat auki jouluyön läpi ja vaikka lapsemme hukkuisivat pakettivuorien alle? Oikea joulu tarvitsee "Enkeli taivaan" -virren ja muut kristillisen joulun laulut. Joulu ei ole joulu ilman jouluevankeliumia ja siitä tulevaa kiitoksen ja siunauksen henkeä.

Mitä on elämä ja arki, jota ei koskaan katsella Jumalan pyhyiden ja armon valoa vasten? Mikä mieli löytyy elämään; ellei ole Vapahtajaa, jolle voi tuoda pyynnön ja kiitoksen. Kristillinen joulu, joulukirkko, laulut ja jouluevankeliumi ovat elämän koko kuvan näkemisen paikka. Ne antavat mahdollisuuden sydämen tutkisteluun ja Jumalan rauhan omistamiseen.

Liitä oma jouluvirtesi paimenten kiitokseen. Jumala kutsuu sinut osalliseksi Jumalan valtakunnan armosta. Meillä ei ole tuotavana Kristus-lapselle kultaa, suitsuketta tai mirhaa niin kuin toivat itämaan tietäjät. Mutta Kristukselle kelpaa se, että tuomme hänelle itsemme: kiitoksemme, surumme ja syntimmekin. Hän syntyi sitä varten ihmiseksi.

Toivotan Sinulle, Elysanomien lukija, Jumalan siunaamaa joulua. Paimenten tavoin kiitä Häntä armosta, ilosta ja siunauksesta, sillä meille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus ja Herra.

Jorma Laulaja



*Kuva
Timo Keski-Antila*

**"Joulu on
valaistu ikkuna elämän talossa
avattu tie toivoon,
armon ja rauhan huoneisiin
rakkauden häikäisevään valoon."**

(Pia Perkiö)

Joulu on ihana juhla. Pimeyden keskellä valon juhla. Miten ihanasti joulun valot tuikkivat sekä kotien ikkunoilla että puutarhan puissa ja pensaissa. On sanottu: "Kaikki kaunis rikastuttaa sielua." Eihän se ole ihme, että me iloitsimme jouluna myös luonnon kauneudesta ja varsinkin silloin, kun puhdas lumi peittää maan.

Joulu on sydämen juhla. Jotain herkkää pääsee esille juuri sinä aikana. Karukin mieli lämpenee ja monet hyvät ajatukset välittyvät joulun tervehdyksissä. Yhteyksiä rakennetaan erityisesti sukulaisiin ja ystäviin. Jouluna halutaan muistaa myös unohdettuja lähimmäisiä. Mieli avartuu omista asioista ulospäin ja samalla huomataan, että pienillä asioilla voi olla jopa uusia yhteyksiä rakentava merkitys. Vuosia sitten olin kokousmatkalla Helsingissä ja kävellessäni kauppatorin laitaa näin kojun, jossa kaksi tummaihoista miestä myi hyvännäköisiä hedelmiä. Päätin ostaa niitä sekä matkaevääksi että tuliaisiksi kotiin. Kun ryhdyin maksamaan hedelmiä, huomasin olevani rahaton. Olin vähää aikaisemmin ostanut kortteja kirkon ulkomaanavusta ja enkä enää muistanut, että annoin loput rahat sinne. Kortilla ei voinut maksaa. Häpeillen pyytelin anteeksi, mutta silloin vieressäni seisonut herrasmies otti rahapussinsa ja maksoi minun ostokseni. Sen tehtyään hän nosti hattua ja toivotti minulle hyvää joulua. Myyjät kysyivät hämmästyneinä: "Oliko hän tuttu?" En tuntenut häntä, mutta kyllä hän oli julkisuuden henkilönä tutunomainen. Joka tapauksessa hän antoi ajattelemisen aihetta.

Joulua odottaessamme puhumme paljon lahjoista. Emme tahdo keksiä, mitä antaisimme lahjaksi, sillä kaikkea hyvää on niin paljon tarjolla. Hyvinvointi on sokaissut meidät. Toisaalta emme edes huomaa, että puutettakin on paljon. Rahaa ei välttämättä kaikilla ole. Toisaalta on hyvä miettiä, mitä läheisemme todella kaipaavat ja tarvitsevat. Runoilija kysyy: "Entäpä, jos he kaipaavatkin/ rakkautta.../ ja ystävyttä.../ hienotunteisuutta.../ ja auttavan käden.../ hymyn.../ rukouksen." Onnellisia ne ihmiset, jotka saavat näitä lahjoja. Sydänten antien myötä kulkee joulun siunaus, sillä mukana on silloin itse joulun Herra. Sellaista hetkeä, joka koskettaa pyhyydellään, ei voi unohtaa. Vuosia

sitten sain ystäväni kanssa viedä seurakunnan joulutervehdyksen ja -paketin eräälle taitavalle, mutta originellille sepälle. Hän oli jo 90-vuotias. Vaimo oli kuollut ja hän asui yksin. Yleensä hän ei ottanut vieraita vastaan, eikä nokisessa tuvassa ollut oikein istumapaikkaakaan. Kerroin hänelle, keitä me olemme ja miksi tulimme hänen luokseen. Annoin joulupaketin ja kysyin: "Saammeko veisata jouluvirren?" Hän antoi luvan ja nousi seisomaan. Hän otti lakin päästään ja risti kätensä. Kyyneleet valuiivat hänen silmistään ja kun lopetimme virren, hän sanoi ääni väristen: "Minun sydämessäni on nyt joulu." Mutta joulu ei ollut vain hänen sydämessään, kyllä se oli myös vierailijoiden sydämessä. Hetken aitous ja pyhyys kosketti meitä väkivästi. Tätä joulumuistoa en ole voinut unohtaa. Koko hoitamaton koti oli ristiriidassa tuon hetken juhmallisuuden ja pyhyiden kanssa, mutta talliinhan Jeesus-lapsikin syntyi.

Me teemme paljon työtä kaiken ulkonaisen eteen, eikä siinä ole mitään väärää, mutta se ei välttämättä tuo juhlaa sydämeen. Kiire ja väsymys aiheuttavat kovin helposti epäsopua. Sydämen joulun antaa itse joulun Herra, Jeesus-lapsi. Hän tahoo tuoda koteihin ilon ja ystävyiden hengen. Kodin yhteisillä, rauhallisilla ateriahetkillä on korvaamaton merkitys.

Joulu on todella valaistu ikkuna elämän talossa. Joulusta saamme iloita, olemmepa minkä ikäisiä tahansa. Joululaulut, leikit, kuusi ja kynttilät, joulukirkko sekä lahjat tuovat joulun koteihimme. Luonnon kauneus ja sen suoma hiljaisuus ja rauha ovat ulottuvillamme. Viettäköämme iloista juhlaa! Topeliuksen laulun sanoin voimme pyytää: "Suo mulle maja rauhaisa/ ja lasten joulupuu,/ Jumalan sanan valoa,/ joss' sieluin kirkastuu./ Tuo kotihin, jos pieneenkin,/ nyt joulujuhla suloisin, / Jumalan sanan valoa / ja mieltä jaloa."

Alma Saari



Joulu Venäjällä

Venäjä on rikas maa joulunajan juhlien puolesta! Aikanaan kansan sekaan "kylvetyt" Inkeriläiset viettävät jouluansa gregoriaanisen kalenterin mukaisesti 25.12. Ortodoksikristityt viettävät jouluansa 7.1. juliaanisen kalenterin mukaisesti. Itänaapurimme väellä mahtuu myös näiden kahden joulun väliin pakkasukon juhla. Joulu Venäjällä on pääsiäisen jälkeen toiseksi tärkein kristillinen juhla. Joulun kaupallisuus ei liene sitä luokkaa kuin Suomessa. Lahjojen sijasta perheiden, sukujen ja ystävien kanssakäyminen ja yhdessä olo korostuu. Vierailaan naapureissa, ystävien ja sukulaisten luona ja syödään yhdessä. Jaetaan pienet "padargit" ja sillä siisti.

Joulu Vienan Kemin kirkolla, kulttuuritalossa ja muuallakin ilosanomaa vieden ja yhdessä toimien

Ennen edellä mainittua venäläistä juhla-aikaa on tarkoitus huomioida nimenomaan kristillisen joulun sanoma ja merkitys. Jo useiden vuosien ajan Suomesta, Raahen rovastikunnan seurakuntien toimesta on kuulemani mukaan järjestetty adventtiajan matkoja Vienan Kemiin.

Tällä kertaa yhdessä Siikasalon seurakunnan edustajien kanssa on tarkoitus järjestää niin aikuisille kuin lapsillekin omat juhlakirkot ja Kemin kulttuuritalossa, mahdollisesti muuallakin. Adventti- ja joulunajan tärkeintä sanomaa emme tahdo unohtaa, vaikka "käärimmekin" matkalle mukaan

sukkia, lapasia, kynttilöitä, kalentereita, Suomi-karkkeja, vihkoja, kyniä jne. Tärkein sanoma eli evankeliumi on kerrottava kaikelle kansalle! Juhlista ei tule puuttumaan myöskään oikea adventti- ja joulumusiikki. "Kto tam vdali ijot" eli "Tiellä ken vaelttaa", "Ad- adventti ...Aasin valitsi, aasin valitsi- "Oslika, oslika", "Heinillä härkien kaukalon...", "Jouluyö, juhlayö..." ja monet muut meillekin tutut laulut kaikuivat venäjäksi, ehkä välillä suomeksikin. Lähteehän mukaamme myös muusikko Larisamme. Ilosanomien tarkoitus ei ole olla vain pohjavireenä vaan kaiken työn ja jouluvalmistelujemme keskuksena!

Vienan Kemin joulua ovat nyt toteuttamassa Siikasalon seurakunnan kirkkoherra Lauri Haapala ja nuorisonohjaaja Sakari Salo yhdessä nuorten sekä isosten kanssa, jotka haluavat lahjoittaa lähetyksen Herralle oman nuoren tarmonsensa ja taitonsa. Lisäksi Vienan Kemin jouluvierailua varten joulupajoja löytyy ainakin etelän Suomusjärveä ja Haminaa myöten. Ja minä, ELYn työntekijä, ihmättelen, odotan ja iloitsen jo etukäteen täällä omassa nurkassani, että "mitähän tästä lapsesta tulee?". Tässä on joka tapauksessa kysymys tosi tärkeästä asiasta ja myös jokainen meistä, evankelisen yhdistyksemme ihmisistä saamme olla tässä projektissa mukana. Itsekin olen mukana rukoillen Jumalamme hyvää johdatusta ja annan tilaa Betlehemin tähden johdatukselle.





"Tapahtui niin päivinä..." - tänäänkin tähden johdattamana, Isän suunnitelmassa

- Niin, idästä aikoinaan ne viisaat miehet tulivat etsimään ja tuomaan lahjoja Jeesus-kuninkaan syntymän johdosta. Nyt saamme viedä yhteisen lähetysväen aherruksen tuloksena syntyneet lahjat itää kohti kaksittain, kolmittain... ja vähitellen lahjat asettuvat valmiiksi itse paikalle, jonne kokoon-tuu aikanaan kansa ilosanoman äärelle. Nyt siis mennään tämän päivän "aaseilla ratsastaen" kohti sitä seutua, jossa dokumentit leimataan, tehdään signeeraukset, rekisteröidytään tarvittaessa jne. Kuljetaan läpi salotaipaleiden, pysähdytään Svetan, Ainon, Marin ja Galinan "majataloissa". Joululovaloina korpiteillä on tähtitaivas tai aamu- ja iltauringon ruskotus. Kameleiden ja aasien keuvua liikettä korvaavat kuoppaiset asfaltti- ja soratiet. Toivon mukaan tiet ovat välillä lumen tasoittamia, huokaan itsekseni.

Toivon myös, että Vienan Kemissä ja Papinsaarella usko Jeesukseen saisi kasvaa kaikkien niiden henkilöiden sydämissä ja kodeissa, joille saamme lahjoittaa rukouksin valmistetut ja siunatut lahjat "Jumalan Sanan kera". Silloin "vaivannäkömme ei ole turha Herrassa".

"Keisari Augustukselta kävi käsky" – "Kun kuningas Herodes sen kuuli..."- "...ja kun sen löydätte, niin ilmoittakaa minulle..."

Keisari Augustuksen lisäksi Herodeskin liittyy joulunajan kertomuksiin. Tarvitsemme viisautta, tarvitsemme enkelien ilmoitusta: "Älkää pelätkö..." (Luuk. 2). Tarvitsemme taivaallisen Isämme neuvoja; milloin, miten ja minne on mentävä? - Olemmehan menossa itään aikana, jolloin kaikki maan kansalaiset ovat liikkeellä kotikaupungeistaan "verolle panoa" ja rekisteröintiä varten.

- Ajatelkaa vielä, kun kaiken tämän "hässäkän" keskelle tuodaan hätkähdyttävä uutinen taivaasta! Niin hätkähdyttävä uutinen, että Herodes-kuninkaan linnassa herätään miettimään, kuinka taivaallinen vastasyntynyt rauhanruhtinas saataisiin

pois päiviltä! Jeesus-lapsen pakomatka oli varsin pian edessä! Tosin sekin tapahtui hyvän Jumalamme huolenpidossa, mutta ilosanoma ei joka tapauksessa ole kaikkien mielestä tänäkään jouluna mieluinen, totean itsekseni katsellessani Vienan Kemien raitteja.

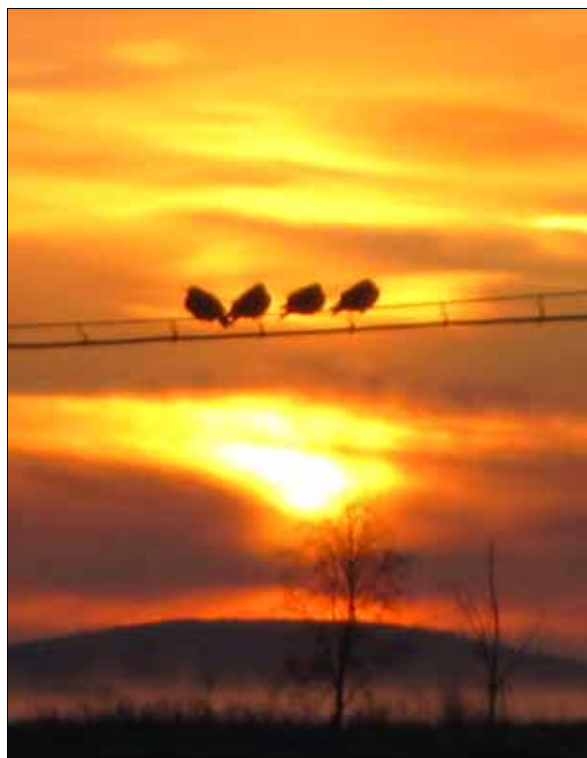
"Niin he menivät huoneeseen ja näkivät lapsen ynnä Marian, hänen äitinsä. Ja lankesivat maahan ja kumarsivat häntä, avasivat aarteensa ja antoivat hänelle lahjoja... Ja he menivät toista tietä takaisin omaan maahansa" (Matt.2)

Olen hiljattain lukenut Aatami Kuortin matkaa samoille Vienan meren seuduille. Saman meren rantamilla itsekin nyt kuljen ja katselen pakkasaamun ruskettamaa maisemaa ja siluettina piirtyvän vienalaisen kotikuusikon latvoja. Silloisten työleiri-paikkojen liepeille on järjestymässä adventtiajan "leiri" ja -juhla lapsille, nuorille ja kaikille liikkeellä oleville.

Kaikki Railin nurkan lukijat, muistattehan kumartua rukoilemaan Vienan Kemien adventtiajan, joulun odottamisen ja juhlien puolesta, että meilläkin olisi viisaus palata tarvittaessa vaikkapa "toista tietä takaisin" omaan maahamme.

"Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäkömme ei ole turha Herrassa." (1. Kor. 15:58).

Kiittäen kaikenlaisesta tuesta tämän vuoden aikana ja joulurauhaa toivottaen Raili



Eeva Takala

Joosef

Luuk 1. ja 2. luku

Millaiselta on Joosefista mahtanut tuntua, kun hän on joutunut vedetyksi omista elämäkuvioistaan Jumalan suunnitelman osaksi? Sitä voimme vain arvailla. Seuraavassa yksi kuvitelma.

Joosef istui huohottaen kivenlohkareella. Hän oli harpponut rinnettä ylös ja toista alas tajuamatta, mihin oli menossa. Ilta tummui jo, mutta pohjoisilla rinteillä hohti kellertävä juova.

- Sepforiksen lamput, Joosef huomasi. - Ne on jo sytytetty. Tulee yö. Pitää mennä.

Hän nousi ja lähti viuhtomaan kohti valaistua kaupunkia, mutta pysähtyi äkisti.

- Mitä minä siellä teen? Mitä minä missään enää teen?

Hän seisoi neuvottomana ja katseli tielle. Tuosta eteenpäin Sepforiksen komeitten katujen läpi, kreikkalaistyylisten talojen ohi ja siitä kauppatielle, joka veisi meren rantaan Ptolemaiokseen. Tai oikealle Gennesaretin rantaan.

- Mihin minä menisin? Joosef ajatteli. - Ei tuonne.

Hän kääntyi takaisin. Jalkojen vierestä vilahti pieni hätäntynyt otus, ja sen perässä ryntäsi hervottomasti säikkyen kokonainen lauma.

- Tamaaneja, Joosefin aivot sanoivat. - Jonnekin pitää paeta.

Rinteellä parin notkelman takana hämmötti pieni ryppäs vaaleita taloja, jotkut kallion kupeeseen nojaten tai kielekkeen alle rakennettuina. Muutaman viikunapuun latvus erottui taivasta vasten.

- Nasaret! Joosef äännähti. - Sinnekö minun pitää jäädä? Naurettavaksi. Ei ikinä!

Eilen oli kaikki ollut vielä hyvin. Joosef oli hionut kiiltäväksi leikkauksin koristeltua pöydän pintaa. Pöytä olisi ollut lahja hänen kihlatulleen Marialle sitten, kun Maria olisi istunut morsiusvaatteissa hääkatoksen alla ja Joosef olisi tuonut hänet soitukulkueessa kotiin vaimonansa. Morsiusneidot olisivat odottaneet lampuineen, milloin olisi kuulunut huuto: - Ylkä tulee.

- Sitä huutoa ei tule kuulumaan, Joosef ajatteli.

- Minä en voi ottaa Mariaa vaimokseni.

Maria oli hyvin kaunis. Joosef oli huomannut sen jo silloin, kun Maria oli liian nuori kihlattavaksi. Tyttö oli istunut Nasaretin synagogassa naisten joukossa ja

kuunnellut hartaana Tooraa. Hänen suunsa oli muodostanut äänettömästi pyhän kirjoituksen sanoja, ja hän oli ollut syvissä mietteissä.

- Sinä onnekas, naapurin miehet olivat sanoneet Joosefille, kun kihlaus oli tullut tietoon.

Joosef oli ollut hyvillään. Marian vanhemmat Joakim ja Anna olivat kasvattaneet tyttärensä erinomaisesti.

- Maria ei tule katumaan koskaan, Joosef oli luvannut mielessään. - Minä saan aina työtä. En ehkä Nasaretista, mutta Sepforiksessa rakennetaan jatkuvasi. Sehän on jo nyt Galilean tärkein kaupunki. Kyllä minä perheeni elätän.

Mutta sitten oli Joosefin mielessä käväissyt ikävä ajatus. - Kuningas Herodes on kaksinaamainen. Hän on tuonut pakanallisia kreikkalaisia tapoja Sepforikseen. Hän on julma ja vainoaa kaikkia, joita epäilee vallantavoittelijoiksi. - Mutta, Joosef päätteli, - Nasaret on liian pieni. Tänne hän ei tule.

- - -

Tänään Joosef oli yllättäen kutsuttu Marian kotiin. - Jotain häävalmisteluista kai, hän oli päätellyt. Anna oli kuitenkin vetänyt hänet jo ovella sivuun ja kasvot jäykkinä ilmoittanut, että Maria oli raskaana.

Tietenkään Joosef ei ollut käsittänyt. Ei hän käsittänyt vielääkään. Mahdottomampaa asiaa ei kukaan olisi voinut keksiä.

Kun hän oli typertyneenä väittänyt vastaan, Maria oli lopulta haettu paikalle. Silmissä outo hämmennys ja samalla käsittämätön ilo Maria oli kertonut Joosefille nähneensä enkelin ja synnyttävänsä lapsen, josta kasvaisi Israelin pelastaja ja kuningas.

- Menettänyt järkensä, Joosef oli ajatellut kauhuissaan. - Näkee hourea. Hänhän on sairas! Miksi minulle ei ole kerrottu? Ovatko Anna ja Joakim tienneet kauankin hänen hulluudestaan ja pettäneet minut?

- Mitä sinä nyt aiot tehdä? Anna oli yrittänyt kysyä Joosefilta. Joosef ei ollut vastannut, hän oli kävellyt tyrmistyneenä ulos.

Mitä oikein oli tapahtunut? Maria ei ollut koskaan näyttänyt tuollaiselta. Hänhän oli selvästi tosissaan. Raskaanakin hän varmaan oli, koska Anna sanoi niin. Semmoista ei morsiamen äiti turhaan kertoisi, koska kihlusaikana se merkitsi aviorikosta ja nainen voitaisiin jopa kivittää. Jos lapsi olisi sulhasen, asia olisi tietenkin toinen. Silloin lapsi katsottaisiin avioliitossa syntyneeksi.

- Mahdotonta, Joosefin ajatukset takoivat. - Kuinka minä en ole huomannut Mariassa mitään? Hänellä on viattomat silmät. Miten suloinen hän onkaan ja miten minä olenkaan häntä rakastanut... Kuka se mies on, se roisto? Millä hän houkutteli Marian? Kuka? Minä etsin hänet. Ei kai Maria vapaaehtoisesti? Enhän minä nyt ollenkaan tunne Mariaa. Mikä hän oikein on? Ei minun kihlattuni ole tuollainen. Minun pitää hylätä Maria. Pitää hylätä, mutta miten? Jotenkin salaa. Ei todistajia... Ei tietoa kenellekään... Mihin minä lähtisin... Miten minulle tullaankaan nauramaan, mutta mitä siitä... Petetty mies, hyväuskoinen tollo minä olen. Minua on huijattu. Mutta kuka? Pitää laittaa tiukalle Marian isä. Hän kertokoon totuuden, Joakim, hurskas mies.

Yö oli pimeimmillään ja sakaalit huutelivat vuorten rotkoissa, kun Joosef vihdoin hapuili verstaalleen. Hän istuisi täällä ilman lampua, istuisi liikkumatta eikä menisi vuoteeseen ollenkaan. Hän jäähmettyisi tähän.

Aamulla Joosef heräsi kipuun. Hän oli nukkunut pää käsien varassa, ja sormet olivat puutuneet tunnottomiksi kuin piikkipuun pala. Mutta mielessä oli valo, ikään kuin ovi olisi auennut aurinkoiselle niitylle, jossa punavuokot ja sahamikrookukset kukkivat ja lampaat laidunsivat väkevänvihreässä ruohossa.

- Minun ei tarvitsekaan hylätä Mariaa, hän ajatteli hämmästyneenä. - Maria on viaton. Israelin Jumala, sinä teet käsittämättömiä tekoja, sinä muistit minut ja lähetit uneeni sanansaattajasi. Minä tottelen, minä otan luokseni Marian. Minä en ymmärrä yhtään mitään, mutta minä pidän huolta Mariasta ja siitä lapsesta, joka hänelle syntyy. Onkohan se lapsi peräti Messias?

Hitaasti kuin maistellen uutta aamua Joosef teki askareitaan, järjesti kotia Mariaa varten. Ilo ja rauha asettuivat vähitellen järkyttyneen mielen sopukoihin, mutta kysymys toisensa jälkeen kohosi pohdittavaksi.

- Se joka syntyy, on pyhä, Joosef

ajatteli ja tunsu suurta arkuutta. - Kuinka hän voi syntyä tähän kotiin? Mikä minä olen asumaan hänen kanssaan saman katon alla? Kuinka juuri meille voi tapahtua näin kummallinen asia?

- - -

Monta viikkoa Joosef kaipasi Mariaa.

- On kaikille parempi, että Maria lähtee, Anna oli sanonut ja varustanut tyttärensä kaupparavaanin matkaan. Joosef ymmärsi itsekkin sen. Nasaretissa ei kenelläkään voinut olla omia asioita, ja uteliaat silmät vartioisivat heitä. Marian tilaa päiviteltäisiin, ja ihmiset puhuisivat totuuksina omia arvailujaan. Enkeli-ilmestyksestä kertominen saisi aikaan pilkkanaurut. Heitä ei uskoisi kukaan. Maria itsekkin halusi pois, tapaamaan iäkstä sukulaistaan Elisabetia, joka oli kaikkien hämmästykseksi alkanut odottaa lasta. Oli hyvä, että Maria saisi olla ymmärtävisten ihmisten luona. Olisi aikaa miettiä tapahtunutta ja saada voimaa Elisabetin ja Sakariaan uskosta. Saisi kuulla Elisabetin kokemukset Jumalan tarttumisesta asioihin. Mutta matka Juudean vuorimaassa oli vaarallinen. Päivä päivältä Joosef seurasi mielessään Marian kulkua ja oudot tunteet myllersivät hänen mielessään. Millaiseksi elämä olikaan kääntynyt! Mitä kaikkea he vielä joutuisivat kokemaan?

Jo monien vuosisatojen ajan Israelissa oli odotettu kuningasta, joka ajaisi maasta sortajat ja nostaisi valtakunnan loistoon. Kuningas syntyisi Daavidin



Kuva Eeva Takala

sukuun, niin oli luettu kirjoituksista. Niin olivat ennustaneet sekä Miika että Jesaja. Tämä tieto eli sitkeänä toivona kansassa, ja Messiaasta odottivat varsinkin maan köyhät ja hiljaiset, joiden ainoa turva oli Israelin Jumalassa. Kerran nousi kuningas, joka toisi maahan oikeuden. Silloin jokainen saisi istua oman viikunapuunsa alla ja vieraitten kansojen hallitsijat kysyisivät neuvoa Jerusalemissa.

Messias siis syntyisi Daavidin sukuun, ja selvää oli, että jokainen ylhäisöperheen nainen tutki mahdollisuuksiaan tulla messiaan äidiksi.

- Mutta Jumala valitsi Marian, Joosef ajatteli. - En minä voi pukea Mariaa silkkiin ja kultaan. Miten meidän kotimme, jossa on vain yksi huone, voisi kelvata kuninkaalle? Miksi Jumala valitsi hänet? Miten minä elän hänen kanssaan ja mikä minä pojalle ja hänelle olen?

Joosefilla oli aikaa miettiä, ja hän tarvitsi sitä. Hän asetteli pienessä ovettomassa verstaassaan työkalut paikoilleen yhä uudestaan niin kuin olisi yrittänyt järjestää mielessään ajelehtivat asiat.

- Maria ei kuulu Daavidin sukuun, Joosef keksi.

- Siispä se syntyvä ei ole Messias.

Ajatus tuntui helpottavalta, mutta sitten nousi mieleen toinen totuus:

- Mutta minä itse olen Daavidin jälkeläinen! Minut katsotaan tietenkin sen syntyvän isäksi.

Tässä oli Joosefille ankaran miettimisen paikka. Tätä tehtävää hän ei ollut etsinyt, mutta suku oli jotain, mitä hän saattoi syntyvälle lapselle antaa.

Täynnä nöyrää ihmetystä Joosef suostui osaansa. - Tämä meidän lapsemme tulee kuulumaan Daavidin kuningassukuun, hän päätti.

Samassa toinen häkellyttävä ajatus nousi Joosefin mieleen. Pitikö hänen tehdä kotiin valmiiksi tila tälle lapselle? Siksikö hän oli puuseppä, että veistäisi lapselle vuoteen? Ja mikä puu olisi kyllin arvokasta? Riittäisivätkö rahat palaseen setriä, jota voisi saada Sepforiksen rakennuttajilta?

- Jumala, minä olen köyhä mies, Joosef sanoi.

- Miksi sinä lähetät kuningaslapsen meille?

- - -

Kun Marian raskaus oli jo lopuillaan, tuli keisarilta käsky, jota kaikkien oli noudatettava. Väestö laskettaisiin, ja kaikkien pitäisi kirjoittautua veroluetteluun. Se tarkoitti, että Joosefin ja Marian oli lähdettävä Betlehemiin, Daavidin suvun kaupunkiin. Sillä matkalla kävi juuri niin kuin he olivat pelänneetkin: Marian synnyttämisen aika tuli.

Kaupunki oli täynnä viimeistä aidanviertä myöten, eikä majapaikkoja enää löytynyt. Kadulla tungeksivat matkalaiset, kaupustelijat, lapset ja eläimet. Jokainen etsi jotakin ja kaikilta puuttui kaikkea. Ihmiset purkivat harmiaan tämmöisten veroluetteluun kirjoittautumisten takia ja verojen takia yleensäkin sekä Rooman vallanpitäjien takia erityisesti. Vihaiset sanat sekoittuivat lampaiden määkimiseen, kanojen kotkotukseen ja koirien haukuntaan. Ihmismassan ja luke-mattomien eläinten haju oli ällöttävä, ja juomapaikoilla kiisteltiin vesitilkasta.

Joosef oli hädissään. Mistä saada suojaa Marialle, joka kohta tuupertuisi maahan kivusta? Kun muuta tilaa ei löytynyt, hän ohjasi vaimonsa lähimpään luolataliin, eläinten taakse perimmäiseen nurkkaan.

Siitä tuli ankara yö. Marian voimat olivat kuluneet jo matkalla Juudean vuorilla, ja Joosef oli nyt suuresti peloissaan. Mitä Marialle tapahtuisi? Piti äkkiä löytää kättilövaimo. Mikä mies hän, Joosef, oikein oli, kun ei osannut suojella vaimoaan ja ennustusten lasta?

Yö oli jo pitkällä, kun Joosef saattoi huokaista kiitoksen Israelin Jumalalle. Lattian oljilla makasi uupunut, lähes tajuton nainen ja vieressä eläinten syöttökaukalossa kapaloituna äsken syntynyt lapsi. Hikipisarot helmeilivät vielä Marian otsalla, mutta huulilla väreili onnellinen hymy.

Joosef katseli perhettään. Siinä he lepäsivät, hämärässä luolassa, Maria, suuri arvoitus, ja lapsi, jonka yllä oli Korkeimman Voima. Joosefilla ei ollut nimeä tunteelle, joka oli vallannut hänet. Sen hän koki, että ihminen on äärettömän pieni ja tietämätön. Kuinka hän, Joosef puuseppä, sai olla tässä? Tämä paikka oli pyhä ja hän itse syntinen ihminen. Häntä oli kohdannut suunnaton armo.

- Betlehem, kuningas Daavidin kaupunki, Joosef ajatteli. - Tämän maailman mahtajat sortuvat Jumalan edessä. Sinä lapsi, mitä sinusta tulee?

Joosefin oli pakko painua polvilleen. Talli oli tulvahanut täyteen valoa, ja jostain korkeuksista kuului ihmeellinen laulu kuin merten kohina. Maria avasi silmänsä ja hymyili.

- Joosef, hän sanoi. - Muistatko, että pojan nimi on Jeesus?



Helena Ylikotila

REKILÄN PERHEESSÄ VIETETÄÄN PERINTEISTÄ JOULUA

Minnamaria ja Tapio Rekilä perheineen asuvat Keskipohjanmaalla, pienessä Kannuksen kaupungissa. Heidän omakotitalonsa sijaitsee hiukan syrjässä Kannuksen keskustasta.
- Maaseudulla, kuten he itse sanovat.

Tapio käy töissä kodin ulkopuolella, Minnamaria on kotiäiti. Molemmat pitävät Minnamarin kotonaoloa tärkeänä lasten kannalta. Minnamaria kokee kotiäitiyden palkitsevana ja haastavana. Viisi pirteää ja eloisaa lasta pitävät huolen, että äidillä aina kädet täynnä työtä. Minnamaria ei ole ehtinyt edes haikailla työelämäänsä, sillä kotiäitinäkin työpäivä venyy iltamyöhään. Päivä alkaa aamulla aikaisin, sillä osa lapsista on aamuvirkkuja.
- Sen myönnän, että raskaitakin päiviä arkeen mahtuu, mutta pääosin kotiäidin työ on monipuolista ja palkitsevaa, Minnamaria pohtii.

Kaapo on jo iso poika, kolmasluokkalainen, Reetta reipas ekaluokkalainen ja Konsta aloitti syksyllä eskarin. Kotona ovat Hertta 3,5v ja Kirsikka 1,5 v. Minnamaria kertoo miten tärkeitä on olla kotona, kun lapset tulevat koulusta. - Jokainen haluaa heti kertoa omat kuulumisensa. Äidin on oltava läsnä ja tarvittaessa kuunnella jokaista yhtä aikaa.

Rekilän perhe asuu sen verran sivussa keskustasta, että lapset on kuljetettava harrastuksiin. Se vaatii vanhemmilta venymistä, mutta lapsille halutaan antaa mahdollisuus omiin harrastuksiin. Minnamarialla ja Tapiolla ei juuri omaa vapaa-aikaa ole, mutta nyt eletään lasten ehdoilla.

(jatkuu seur. sivulla)





Joulunvietosta

Minnamaria kertoo, että lapset odottavat innolla joulua ja osallistuvat jouluvalmisteluihin. Rekilän perheessä joulun odottaminen alkaa konkreettisesti 1. adventista.

Joululauluja kuunnellaan ahkerasti ja jouluvaloja laitetaan kotia koristamaan. Lasten kanssa leipominen ja joulukorttien askartelu on kivaa puuhaa.

- Joulussa lapsilla ovat tärkeimpiä ne lahjat, valitettavasti, Minnamaria sanoo. Yritämme tuoda lapsille joulun tärkeintä sanomaa eri tavoin esille. Yhdessä ihmetellään, miksi niitä lahjoja tulee meille, vaikka on Jeesuksen syntymäpäivä eikä meidän.

- Kauneimmat joululaulut on tilaisuus johon olemme osallistuneet koko perheen voimin. Jouluaamun kirkko on liian haastava lapsiperheen kannalta, mutta pyrimme osallistumaan joulun ajan jumalanpalvelukseen, joka on aikataulultaan perheellemme sopiva.

Minnamarian ja Tapio odottavat kovasti aikaa, jolloin pääsevät mukaan jouluyön messuun jokinlaisella kokoonpanolla. Nyt se ei ole ollut mahdollista vuosiin pienten lasten vuoksi.

Minnamarian lapsuuden joulumuistoja

- Joulumuistoni ovat ehkä vähän erilaisia kuin muiden, Minnamaria miettii omaa lapsuuttaan. Isä Raimo oli suntiona Kälviän seurakunnassa ja aina jouluisin töissä.

- Muistan olleeni monena jouluaattona isän ja

muun perheen kanssa sytyttämässä kynttilöitä hoitohaudoille. Välillä oli tosi kylmä ja paljon lunta, kun etsimme hautoja lumikinosten keskeltä. Silloin se ei aina tuntunut hauskalta, mutta nyt vaalin sitä ihanana muistona isästäni. Mieleeni on jäänyt jouluinen rauhallinen ja kaunis tunnelma, kun sain olla isäni kanssa soittamassa ehtookelloja. Koko hautausmaa kylpi kynttilöiden loisteessa.

Tänäkin jouluna Kälviän hautausmaalla soivat ehtookellot ja hautausmaata valaisevat sadat kynttilät. Minnamarian perheen tie vie vain yhdelle, mutta sitäkin rakkaammalle, Raimo-isän ja -vaarin haudalle.

Maria Pitkärannan Joulukortteja

ELYn hyväksi

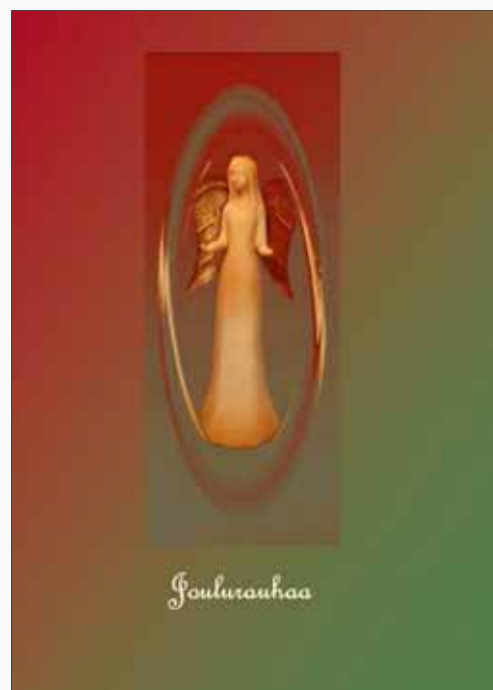
Uusi mallisto 2010 ilmestynyt ja ne löydät osoitteesta
www.evangeliset.net/elytuotteita

Hinta
2,50€/kpl
20€ / 9kpl

Tilaukset
Tmi Maria Pitkäranta
p. 0500 440 317
maria.pitkaranta@kolumbus.fi
Tilaukseen lisätään postikulut.

www.kolumbus.fi/maria.pitkaranta

Myynnissä myös aiemmin ilmestyneitä joulukortteja



On jo tummunut ilta

san. Eeva Takala

säv. Vesa Erkkilä

$\text{♩} = 90$

Em Hm/D Cmaj7 G/H Am7 Hsus4 H7

1. On jo tum-mu-nut il-ta ja tai-vaan täh-ti-ik-ku-nat a-vau-tu - vat. A-las
2. Si-nä tais-te-lit, kes-tit ja voi-tit, ja me nä-em-me ris - - tin-puun, jo-ka

Am/C D7 G Cmaj7 Am/F# F#7/A# Hsus4 H7

maa-han taas val-vo-vin sil-min py-hät en-ke-lit kat-so - vat. Nu-kut
kirk-kaa-na port-ti-na lois-taa pa-ra - tii-siin kado-tet - tuun. Tu-lit

Cmaj7 D7 G H7/F# Em Em/D

ol - jil - la, pie-noi-nen lap-si, si-nä tai-vai-nen Ku-nin - gas. Tääl-lä
köy-hyy-teen, ai - no - a toi-vo, si-nä i - lo ja tule-vai - suus, si - nä

Am/C D7 G Cmaj7 Am/F# F#7/A# Hsus4 H7

ih-mi-sen e - lä-män koh-taat, pa-huus vas-taa-si käy, Val-ti - as. En
kuo-le-man voit - - tanut Her-ra, si-nun ai-ka on, myös i - kui - suus. En

C D7 G H7/F# Em Em/D

ym-mär-rä tei - tä - si, Ju-ma-la. Ih - met - te - len. Si - nä
ym-mär-rä tei - tä - si, Ju-ma-la. Vain y - lis - tän! Kans-sa

Am/C D7/C G/H Am7 Am/C Dsus4

Rak-ka-us et - sit mei-tä o-man tus-ka-si kät-ki - en. Si - nä
en-kel-ten suu-ren kuo-ron hal-ki täh-ti-yön säih-ky - vän. Kans-sa

D7/C G/H G/B Am7 D7 G (H7/F#)

Rak-ka-us et - sit mei-tä o-man tus-ka-si kät-ki - en.
en-kel-ten suu-ren kuo-ron hal-ki täh-ti-yön säih-ky - vän.





iihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana. Kaikki menivät kirjoittautumaan veroluetteloon, kukin omaan kaupunkiinsa.

Niin myös Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista ja meni verollepanoa varten Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, sillä hän kuului Daavidin sukuun. Hän lähti sinne yhdessä kihlattunsa Marian kanssa, joka odotti lasta. Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.

Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Yhtäkkiä heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valtasi paimenet, mutta enkeli sanoi heille:

"Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra. Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä."

Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen:

- Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa. Kun enkelit olivat menneet takaisin taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: "Nyt Betlehemiin! Siellä me näemme sen, mitä on tapahtunut, sen, minkä Herra meille ilmoitti. He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki, jotka kuuluivat paimenten sanat, olivat ihmeissään. Mutta Maria kätki sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut, ja tutkiskeli sitä.

Paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli juuri niin kuin heille oli sanottu.

Pienen lampaan jouluyö

sanat Leena Impiö

Oli kedolla syntynyt pikkuinen lammas,
se hengitti lähellä emoaan.
Oli pimeä yö ja se pikkuinen lammas,
hengitti lähellä emoaan.
Se yö oli pienelle ensimmäinen,
ja tähdet tuikkivat yllä maan.
Imi lämmintä maitoa karitsainen,
ja tähdet tuikkivat yllä maan.

Mutta keskellä yötä pikkuinen lammas,
silmänsä avasi säikähtäin.
Oli kirkasta valoa kaikkialla,
se silmänsä avasi
säikähtäin.



Nyt kuului laulua tähtien alla,
nyt kuului laulua enkelien.



Ei enää pelännyt
pikkuinen lammas,
se kuunteli laulua enkelien.

Oli syntynyt talliin ihmisen lapsi,
häntä paimenet juoksivat katsomaan.
Siellä seimessä nukkui pikkuinen lapsi,
häntä paimenet juoksivat katsomaan.
Se yö oli pienille ensimmäinen,
he olivat vauvoja kumpikin.
Uinui sylissä Marian ihmisen lapsi,
nukkui karitsa emonsa turvihin.

AARREARKUN UUTISIA

Sunnuntaiaamuisin SuomiTV:ssä nähtävää Aarrearkku-ohjelmaa on esitetty maaliskuusta asti. Televisio-ohjelmalle se on jo melkoinen saavutus. Sen 28. jakso kuvataan näinä päivinä, ja lisäksi kesällä esitetiin kevätkauden jaksot uusintoina.

Ohjelmaa käsikirjoittaa ja juontaa Elina Vaittinen. Hän on laulaja, toimittaja ja kolmen lapsen äiti. Hänen vastuullaan on ohjelman kokonaisuuden suunnittelu ja ilmeen luominen. Idearyhmäksi ja avukseen hän on kutsunut joitakin lasten vanhempia, joilla on kokemusta lapsityöstä ja yhteyksiä seurakuntiin. Hän myös harjoituttaa lapsia ja laulaa sekä heidän kanssaan että solistina.

Raamatunkertomus on ollut Saku-vaarin eli Sakari Nurmesviidan vastuulla. Hän on esittänyt kertomukset taitavasti piirtäen. Kun hän lokakuussa siirtyi Teneriffalle siellä asuvien suomalaisten ja turistien papiksi, Aarrearkkuun kutsuttiin hänen tilalleen tamperelainen nuorisotyöntekijä ja muusikko Matti Mäkinen. Häntäkin piirtää, mutta lisäksi hänellä on mielenkiintoinen rooli: hän on raamattuetsivä. Studioissa on jännittävä kirjoituspöytä ja mitä kummallisimpia salapoliisin työkaluja. Seinässä on kyltti ETSIVÄTOIMISTO. Studiosta alkaa löytyä mm. arvoituksellisia lappuja, jotka vaativat selvittämistä. Jotenkin ne aina liittyvät Raamatun sanaan, jota Matti selittää.

Ohjelman laulut säestää Mikko Pettinen, kansainvälistikin palkittu muusikko, joka soittaa päätyökseen jazzia UMO:n trumpettistina. Hän sovittaa laulut, säveltää tarvittaessa uusia ja myös laulaa sooloja. Lauluilla onkin ohjelmassa suuri osuus. Jopa raamattuetsivä voi välillä laulaa.

Aarrearkkuun lapset saavat lähettää postia, ja joka kerta arvotaan palkintoja. Postinkantaja on Posteljooni Torvinen, jota esittää Mikko Pettinen. Hän onkin yhdessä käsikirjoittajan kanssa muokannut tästä hahmosta mielenkiintoisen ja rakastettavan. Posteljooni on kovin helposti innostuva ja käsittää ja muistaa asioita väärin, joten naurua riittää.

Kevätkaudella Aarrearkun ohjelmissa esiintyi aina sama kokenut lapsiryhmä, mutta koska ohjelmien teko kysyy voimia myös lapsilta ja aiheuttaa koulu- ja poissaoloja, on lapsia otettu syksyn ohjelmiin enemmän ja jaettu ryhmiin, niin että on saatu sopivat vuorot. Lapset ovat kuvauspäivien rasituksesta huolimatta sitä mieltä, että ohjelman teko on hauskaa. He viihtyvät hyvin studiolla ja ovat ystäväystyneet keskenään.

Aarrearkku-ohjelma on todellista lähetystyötä. Sen avulla pääsemme viemään evankeliumia sellaisiin koteihin, joihin muuten ei olisi tietä. Se on varsinaista kylvötyötä, jonka tuloksia emme näe, koska emme pysty tarkkailemaan ohjelman katsojia, saati koota katsojia heitä omaan piiriimme. Meidän on kuitenkin uskottava, että Jumalalla on oma tapansa hoitaa heitä. Ohjelmasta on tullut hyvää palautetta: katsojat ovat ottaneet sen omakseen ja sitä odotetaan.

Aarrearkkua tehdään ELYn ja IRR-TV:n yhteistyönä. Ohjelman sisällöt tuottaa ELY, ja studion sekä sen henkilökunnan antaa käyttöön IRR-TV. Ohjelman kuvaaminen on kallista, mutta myös ELYn kustannukset ovat suuret. Ohjelma vaatii taloudellisia uhrauksia voidakseen jatkua. Se tarvitsisi myös työntekijöitten rinnalle vapaaehtoisia auttajia, koska ei ole varaa palkata tekijöitä sitä määrää, mikä vastaisi työn laajuutta.

Aarrearkku on ELYn työmuoto, jonka toivoisi jatkuvan ja jolle toivoisi oheistoimintoja. Se tarvitsee kehittyäkseen paitsi rahaa myös paljon rukoustukea. Katsojaluvuista riippuu myös se, miten pitkään ohjelma voi pysyä ruudussa. Siksi tiedon levittäminen on tärkeää. Kaiken kaikkiaan meiltä kysytään tässä työssä uskollisuutta. On myös hyvä muistaa, että Jumala ei jää kenellekään velkaa. Hänen työsarallaan on työntekijöilläkin siunaus.



Kuva Mika Ahonen

Angolan kirkon johtaja opiskelijana Brasiliassa

Haastattelijana ELYn nimikkolähetä Kristiina Erelä

Pastori Mário Velho on Angolan evankelis-luterilaisen kirkon, IELAn pääsihteeri. Hän valmistui teologian kandidaatiksi Lubangon teologisesta instituutista Angolassa vuonna 2004. Samana vuonna hänet valittiin IELAn pääsihteeriksi. Tämän vuoden alusta pastori Mário on opiskellut teologian maisteriksi Brasilian evankelis-luterilaisen tunnustuksen kirkon (IECLB) oppilaitoksessa.

Miksi Brasiliaan?

Pastori Mário Velho kertoo:

- Alkuperäinen toiveeni oli, että voisin jatkaa opintojani Angolassa. Täällä ei kuitenkaan ole teologista oppilaitosta, jossa voisi opiskella maisterintutkintoon asti. Niinpä portugalinkielen takia seuraava vaihtoehto oli Brasilia. Angolalla ja Brasilialla on perinteisesti paljon monenlaista yhteistyötä, myös IELA ja IECLB ovat yhteistyökumppaneita.

Opiskelu on kiinnostavaa

- Oppilaitos jossa opiskelen on ekumeeninen, ja kurssillani on opiskelijoita eri kirkkokunnista, kuten katolisesta kirkosta, baptistikirkosta, presbyterikirkosta, jne. Se muistuttaa siinä mielessä Lubangon teologista instituuttia, jossa opiskelin teologian kandidaatiksi. Se, että edustamme eri kirkkokuntia, pakottaa meidät astumaan ulos omasta laatikostamme ja katsomaan asioita eri näkökulmista.

Minua innostaa ajatus siitä, ettei sielua ja ruumista voi erottaa toisistaan. Usein ajattelemme, että kirkko on vain henkeä varten. Esimerkiksi jos ihminen on sairas, pastori menee häntä tervehtimään ja rukoilee sairaan puolesta. Tämä on hyvä, mutta se ei riitä. Pitää myös varmistaa, että sairas saa tarvitsemaansa hoitoa, ehkä lääkkeitä ja ehkä pitää järjestää keräys seurakunnassa, jotta perhettä autetaan taloudellisesti pääsemään läpi vaikean ajan. Ihmisellä on sielu ja ruumis, eikä niitä voi erottaa. Tätä on kirkon diakoniatyö. Toisaalta vaarana voi



Mário työhuoneessaan. Kuva Kristiina Erelä

olla riippuvuussuhteen syntyminen. Keskustelimme tästä pitkään kurssillani.

Tässä nykyisessä opiskelussani minua viehättää myös yksinkertainen ja selkeä opetustapa. Angolassa opettajat ovat henkisesti etäällä oppilaista, jossain kaukana, ylhäällä oppilaiden yläpuolella. Tässä oppilaitoksessa opettajat toimivat opiskelun mahdollistajina, sillä ajatuksella, että opiskelijoilla on jo valmiiksi paljon tietoa ja taitoja, opettajan tehtävä on ohjata ja tukea opiskelijaa oppimaan lisää.

Kirkon pääsihteeri saa uutta näkyä työhön

- Opiskelusta on paljon hyötyä minulle IELAn pääsihteerin tehtävässä. Kirkon kaikki osastot evankelioimistyön osastosta kehitysyhteistyön osastoon toimivat pääsihteerin alaisuudessa. Ymmärrys hengestä ja ruumiista ihmisen erottamattomina osina varustaa minut motivoimaan koko kirkon työtä. Kirkon tekemä terveystyö ei ole vain ruumiin auttamista eikä evankelioimistyötä voi tehdä sulkemalla silmät ihmisen fyysisiltä tarpeiltaan. Näin opiskeluni antaa minulle työnäyn, vision. Myös graduni käsittelee tätä samaa kirkon kokonaisvaltaisen tehtävän aihetta otsikolla: "Kuinka IELA tekee (lähetys) työtä nykypäivän Angolan kontekstissa."

Joulu perheen parissa

- Kirkon pääsihteerin työni takia perheeni on tottunut siihen, että isä on paljon pois, siinä ei ole mitään uutta. Harvoin pystyn viettämään kuukauden yhteen menoon kotona. Se on vaikeaa, puolisoni joutuu ottamaan sekä äidin että isän roolin. Joskus selvitettävät asiat laitetaan sivuun odottamaan isän paluuta matkoilta. Toisaalta, kun tulen kotiin, aika perheen kanssa on sitäkin arvokkaampaa.

Joulu on aikaa jolloin pysähdyn ja olen perheeni kanssa. Jouluksi en ota matkoja. Jos niitä meinaa tulla, ne siirretään muualle. Jouluna perheen täytyy olla yhdessä; Jeesuskin syntyi perheensä keskelle. Otamme aikaa yhteiseen rukoukseen, sekä syömme yhdessä sitä mitä meillä on. Olemme kotoisin Cabindasta, Pohjois-Angolasta, ja minulle on tärkeää, että joulupöydässämme on cabindalaisittain maniokista tehtyä paksua puuroa. Syömme sitä kalan tai lihan ja kasvisten kanssa. Meillä ei ole tapana antaa lahjoja juuri jouluaattona, mutta yritän antaa jotain uutta vaimolleni ja lapsille joulun alla. Yleensä jonkun vaatteen, jonka voi sitten laittaa päälle joulupäivänä. Lahjat eivät ole välttämättömiä perheelleni, aina niihin ei ole varaa, ja kaikki ymmärtävät sen.

Olemme myös aktiivisesti mukana seurakunnassamme järjestämässä joulunajan tapahtumia, kuten lasten joulua ja naisten joulua.

Joulujumalanpalvelusta vietämme myöhään jouluaattona tai aikaisin joulupäivänä. Muutama vuosi sitten vierailin Suomessa joulukuussa ja mieleeni jäivät erityisesti kauneimmat joululaulut. Haluaisin vielä joskus järjestää sellaisen joulunajan musiikki-tapahtuman angolalaiseen tapaan täällä seurakunnassamme, Mario kertoo joulujutuistaan.



Kaisa ja Rakel-tyttö. Kuva Kristiina Erelä

Kiitos!

Olin jo pakkaamassa lehtiötäni ja kynäni, kun Mário sanoi, ettei haastattelua voi lopettaa ilman kiitosta. Hän sanoi: "Olemme hyvin tyytyväisiä ja kiitollisia tästä tuesta, jonka avulla voin opiskella." Pastori Mário jätti lauseeksi tukijoilleen Gal. 6:9: "Meidän ei pidä väsyä tekemään hyvää, sillä jos emme hellitä, saamme aikanaan korjata sadon".



Mário, Kaisa, Rakel ja Careca.

Kuva Kristiina Erelä

Maria Mustalahti

Erilainen joulu

Joulu on vuoden juhlista se, joka eniten yhdistää koko maailmaa. Eri muodoihin sitä vietetään kaikkialla. Vaikka joulu on juhlanan tunnettu, sen erilaisuus jokaisen henkilökohtaisesti kokemana ja viettämänä on kuitenkin monenlaiseksi muotoutunut.

Joulujen viettoon sisältyy kaikki mahdollinen. Rauhan ja Ilon siihen pitäisi kuulua - ja kuuluukin, mutta kuinka paljon monille myös kipeyttä, kaipausta, yksinäisyyttä ja hätää - pelkoa ja rikkinäisyyttä.

Joulun Sanoma kuuluu kuitenkin jokaiselle; Ilmoitus suuresta Ilosta "Teille on syntynyt Vapahtaja" sulkee sen omistajaksi jokaisen! Joulun Sanoma on Ilon, Rauhan, Toivon ja Sovituksen Sanoma! Se on myös lähetystehtäväksi meille annettu. Sieltä löytyy vierelläkulkijan paikka

jokaiselle. Paikka myös kertoa siitä, että Vapahtaja haluaisi olla jokaisen lähellä. Hän tuli koko maailman Vapahtajaksi.

Ahdistus ja kipu on kuitenkin sydämellä, kun ajattelen heitä, joilla ei ole ulkoisesti eikä sisällisesti mitään siitä, mitä itse olen saanut. Ajattelen myös heitä, jotka eri työpaikoilla valvovat turvallisuuttamme, hoitavat sairaita, heitä, jotka ovat sairaina vuoteillaan tai vanhainkotien hiljaisuudessa - tai muualla. Joulua sinnekin on tuotu, mutta pohjalla on kuitenkin kaipaus. Lapsuuden joulu on monien unissa...

Omat jouluni - kaikki jouluni - ovat olleet syrjäisen maaseudun lapsen yksinkertaisia, mutta rauhan, onnellisuuden ja rakkauden värittämiä. Joulun Sanoman ollessa keskeisenä. Tosin erilaisuutta on tuonut moni asia; sota-aika, isot veljet rintamalla

ja monet huolet. Ja tietysti kaipuu ja ikävä vanhempieni ja veljeni siirtyessä ajan rajan taa.

Eräänlaisella tavalla erilaisempi oli kyllä yksi joulu, jolloin joulun valmistelut jäivät myös aaton osalta tekemättä. Yleensä siis perhettä kokoontui yhteen - myös sisarustenikin taholta.

Olin seurakunnan työntekijänä järjestänyt jo moniakin jouluun liittyviä tapahtumia ja aikoina jo aaton aatoksi mennä omiin valmisteluihini.



Kuva Maria Mustalahti

Tuli kuitenkin pyyntö yksinäisten jouluaterian ja aattotilaisuuden hommiin seurakuntatalolle ja se veisi aaton ilta-puoliin asti. Lupasin - totta kai ja ilomielin. Minähän en ollut jäämässä yksin heidän laillaan, jotka tilaisuuden jälkeen lähtivät yksinäiseen jouluunsa.

Sitten, kun kaikki oli selvitetty, kello oli jo lähestymässä viittä ja ulkona täysi pimeys. Tietysti keskustassa ja asutusalueella ja matkan varrella taloissa oli täysi jouluvalaistus.

Lähdin ajamaan tuota 24 kilometrin taivalta kotiin. Ajoin hiljakseen ja varoen. Oli paljon lunta ja uutta satoi. Hiljaa huokailin Taivaan Isän puoleen, ajatellen myös heitä, joilla oikeaa Joulua ei ollut.

Tiesin, että minua odotettiin. Tiesin, että monta silmäparia odotti, koska auton valot näkyisivät. Sain mennä valmiiseen Jouluun - ja olihan minulla tuomiseni ja joulupukkikin pistäytyi.

Jokaisen mielivirsi laulettiin ja Jouluevankeliumi taas kerran kertoi Ilosanomman. Hiljainen kiitollisuus oli keskeisenä.

Kiitos, Vapahtaja, että toit meille Elämän ja Autuuden!

Maria Mustalahti on toiminut Tyrvään seurakunnan lähetyssihteerinä, siinä sivussa pyhäkoulusihteerinä ja päiväkerhonohjaajana. Hän on ollut kirkkovaltuutettuna, perheleirien kehittäjänä jne. Uransa seurakunnassa Maria aloitti nuorisonohjaajana. Nyt hän on ollut eläkkeellä jo vuodesta 1991, mutta osallistuu aktiivisesti nykyisen Sastamalan seurakunnan toimintaan.

Maria kertoo, että "pappalla" Mustalahdessa, David Mustalahti, pidettiin evankelista toimintaa voimakkaasti yllä kaikin tavoin. Kaikki evankeliset papit ja piirisihteerit siellä kävivät... Toinen pappi, Marian äidin puolelta, piti juhlia jo 1800-luvulla Tuomolassa, mukana olivat mm. kirkkoherra Johannes Bäck ja lähetyssaarnaaja Frans Hannula (silloin vielä yhdessä). Se on ollut vahvaa evankelista saarnaa Ekojärven maassa. Maria on tehnyt näistä asioista kuvin ja sanoin Ekojärven evankelisen paikallisosaston historiikin.

kirjannut Upi



Hannun tuhti Joulusinappi

200 g vahvaa sinappijauhetta

200 g sokeria

2 rkl perunajauhoa

2 kananmunaa

3 dl ruokakermaa

Seos, jossa on 2 dl vettä, 1 dl etikkaa ja 4 rkl sokeria

Mittaa paksupohjaiseen kattilaan sinappijauhe, sokeri, perunajauho, munat ja kerma. Kuumenna hitaasti koko ajan huolellisesti vatkaton siihen asti, kunnes seos on saostunut paksuksi tahnaksi. Nosta kattila kylmään vesialtaaseen ja jatka vatkaamista lisäten vesi-etikka-sokeriseosta. Vatkaa seos jälleen tasaiseksi ja kiiltäväksi. Seoksen jäähtyttyä kaada valmis sinappi pikkupurkkeihin. Kirkkaiksi pestyt pilltipurkit sopivat mainiosti sinappipurkeiksi, joita voi somistella tarpeen mukaan joulupöydän silmäniloksi.



Joulun odotusta kaukana kotoa

Hyvin suuri joukko, jopa kymmenettuhannet suomalaiset lähtevät kotimaasta juuri jouluksi etelään. Kaipaus palmujen varjoon lomarannoille hotelleihin ja siinä ohessa valmiiseen jouluun on suuri. Löytyykö joulun sisältö etelän lämmöstä ja vilinästä, kaukana korkeista hangista ja nietoksista? Ollaanko siellä edes hakemassa joulun sanomaa?

Olemme itse valmistautumassa Teneriffan jouluun, osaltamme palvelemissa hengellisellä saralla kirkomme työssä suomalaisia, jotka asuvat täällä koko-aikaisesti tai talvikauden samoin kuin turisteja, jotka tulevat tänne viikoksi, pariiksi. Ja heitä on paljon – suomenkieltä kuulee päivittäin yhä enemmän ja enemmän.

Suomalainen löytää kirkon lomalla, vaikka ei kotona ole vuosiin, ehkä vuosikymmeniin kirkossa käynyt. Näin Lapin turistikeskuksissa, niin myös etelän aurinkorannoilla. Joulun lähestyessä täälläkin suomalaiset messut ja joululaulutilaisuudet saavat kirkot täytymään väestä. Tullaan hiljentymään, kuuntelemaan, laulamaan kyynel silmässä tuttuja virsiä, hengellisiä lauluja, joululauluja. Eteläisen Teneriffan torstai-illan messut päättyvät aina samoin, kävijöiden toivomuksesta: ulkona lauletaan pimenevässä yössä piirissä ”Maa on niin kaunis, kirkas Luojan taivas ... Kunnia Herran, maassa nyt rauha, kun Jeesus meille armon toi”.

Vaikka on vasta marraskuun puoliväli, joulukuva näkyy katukuvassa: jouluvalot syttyvät, kaupat ovat pullollaan joulukoristeita ja -tavaraa. Joululauluja ei tosin vielä soiteta, kuten vaikkapa Nairobissa jo marraskuun alusta lähtien joka ostoskeskuksessa ja kaupassa tehdään; houkutellessa joulun sisällöstä mitään tietämättömiä ihmisiä musiikilla ja tunnelmalla jouluostoksille.

Kauas piti meidänkin mennä ennen kuin ensimmäi-



Kanarian saarilla kesä jatkuu läpi talven, taustalla Teide.



Pirjo ja Saku-vaari Nurmesviita Los Cristianoksessa Teneriffalla

sestä joulusta kirkastui uutta: päiväntasaajalla Keniassa vuoden helteisimpänä aikana trooppisten kynttilöiden sulaessa puolessa tunnissa möykyksi, illan pimetessä ja sirkkojen sirittäessä korvia huumavasti jouluevankeliumin yksityiskohtat nousivat esiin.

Maria ja Joosef eivät mahtuneet majataloon vaan saivat yöpyä tallissa. Eivät he varmaankaan olisi halunneetkaan kalliiseen sen ajan hotelliin, varattomia kun olivat. Talli, luola sopi heille paremmin, ehkäpä se oli daavidilaisen, kaukaisen sukulaisen pihan perällä. Sinne Vapahtajamme, taivaan ja maan Herra syntyi ja eli elämänsä ensimmäiset viikot. Ei talli ollutkaan niin outo paikka syntyä kuin meistä tuntuu mutta kuitenkin kiiltokuvamaisuus on haihtunut. Jo vastasyntyneenä Jeesus annettiin nuorten, kokemattomien vanhempien vastuulle kaikkea muuta kuin idylliseen ympäristöön. Pian Hänen täytyi lähteä vanhempiensa kanssa pakolaiseksi vieraaseen maahan, siihen matkaan itse Jumala varusti perheen idästä tulleiden tietäjien arvokkailla lahjoilla. Oletko koskaan ajatellut, että heidän lahjansa olivat sellaisia, joilla oli juuri Egyptissä erityistä arvoa.

Nykyäänkin tiet, kadut ja kujat ovat täynnä pakolaisia, varsinkin kehitysmaissa. Entä nämä pohjoisen etelänmatkaajat, ovatko hekin eräänlaisia pakolaisia? Paossa stressiä, arkea, jouluna erityisesti joulukiirettä ja turhaa tohinaa? Paossa oman sisimpänsä tyhjyyttä ja elämänsä tarkoituksettomuutta? Siksikö kirkko

vetää puoleensa kaukana kotoa, siellä sisimmät tarpeet pääsevät nousemaan esiin? Ei kaivata korkeita hankia ja nietoksia, ei lanttulaatikon ja pipareiden tuoksua, ei lahjakääreiden kahinaa. Kuitenkin sydän kaipaa elävän Jumalan kosketusta, sanomaa Vapahtajasta, joka syntyi juuri minua varten ja joka on jouluna helppo ottaa vastaan avuttomana lapsena ja samalla koko maailman Herrana.

Joulun odotus kaukana kotoa sisältää sittenkin samaa kaipuuta kuin kotona: "Taas aiot jouluvieraakseni ja saavut, Jeesus, meillekin. Oi, avaa itse sydämeni, sun että vastaanottaisin".

Pirjo Nurmesviita



Joulun tulo näkyy teneriffan katukuvassa jo marraskuussa.



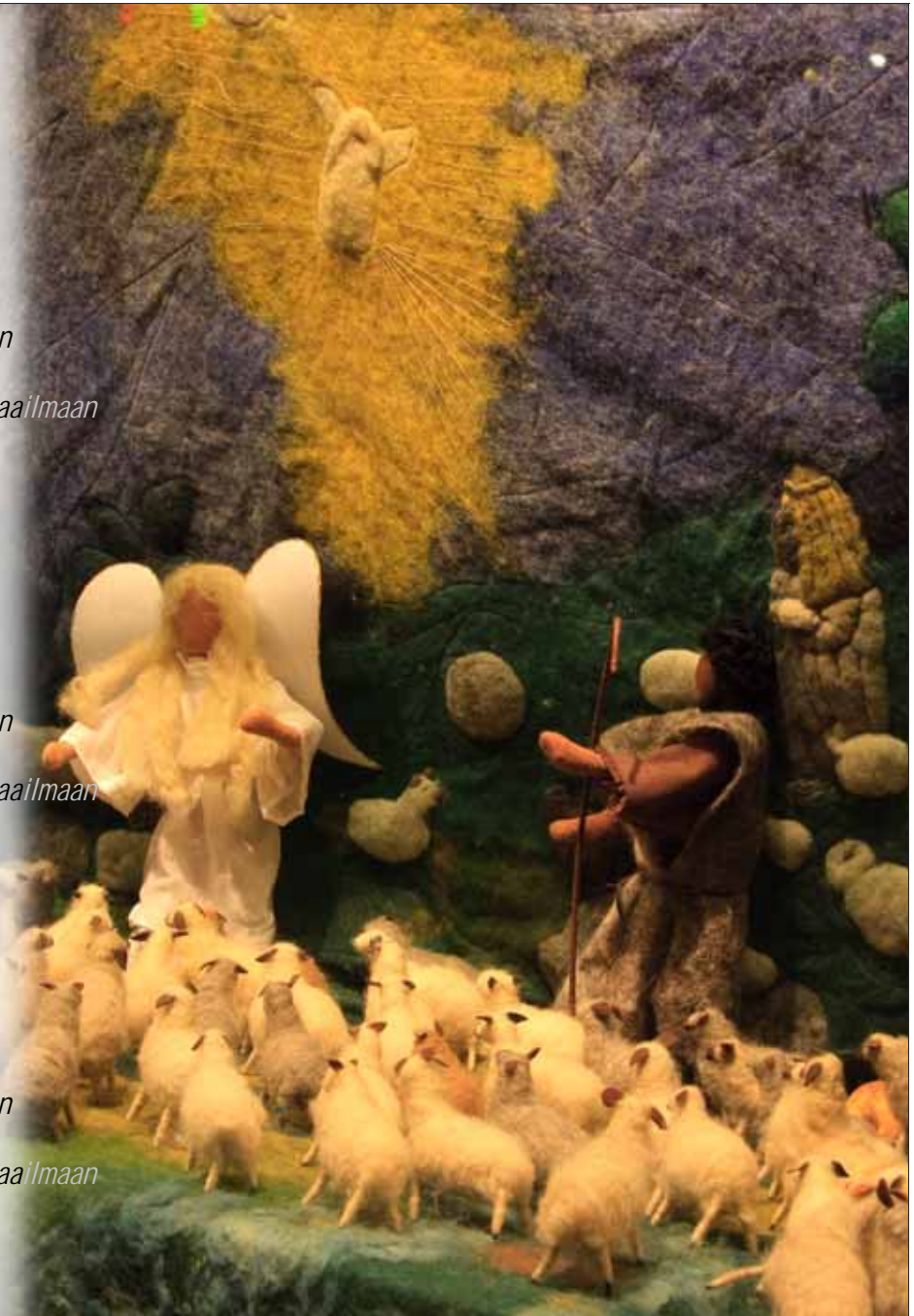
SK 24

*Hiljaiseen yöhön pimenevään
valon kirkkaan luo tähtönen loisteellaan.
Tallissa keskellä paimenien
pieni lapsi on vuoteessaan.
Enkelten laulu soi ylitse maan
veisaten kunniaa joulun Herran.
Rauhan ja rakkauden tuonut on maailmaan
Poika Jumalan.
Kaikille rauhan ja rakkauden tuonut on maailmaan
Poika Jumalan.*

*Rikkautta, valtaa nähdä ei voi
luona Jeesuksen, suurimman kuninkaan.
Keskelle arjen hän meillekin toi
lahjan kaikista kalleimman.
Enkelten laulu soi ylitse maan
veisaten kunniaa joulun Herran.
Rauhan ja rakkauden tuonut on maailmaan
Poika Jumalan.
Kaikille rauhan ja rakkauden tuonut on maailmaan
Poika Jumalan.*

*Kauas jo jäänyt aika se on,
jolloin paimenet löysivät Jeesuksen.
Sanoma joulun on muuttumaton,
yhä vielä voit kuulla sen.
Enkelten laulu soi ylitse maan
veisaten kunniaa joulun Herran.
Rauhan ja rakkauden tuonut on maailmaan
Poika Jumalan.
Kaikille rauhan ja rakkauden tuonut on maailmaan
Poika Jumalan.*

Tuula Torikka 1988



Hilkka Lähdekorpi

JÄLLENNÄKEMISEN ILOA

Viime kevättalvella oli Kotimaa-lehdessä juttu Hilda Piiraisesta, monille tutusta Japanin lähetti-”Hildurista”. Minullakin on ollut ilo tutustua häneen jo noin neljäkymmentä vuotta sitten. Se tapahtui eräällä lähetysleirillä Tuohirannan leirikeskuksessa. Olimme silloin isäni kanssa vierailemassa leirillä, hakemassa isäni tättä Aune Himasta ja hänen miestään Oskaria, kylään kotiimme Kangasalle. Vaan kuinka sitten kävikään.

Eihän Aune-täti ja Oskari malttaneet leiriltä lähteä pois kesken kaiken, koska siellä oli niin mukavaa, kun oli vieraita Japanista saakka. Aune-tädille ja Oskarille lähetystyö oli rakas ja läheinen asia ja siksi he varmaan olivat houkutelleet myös minut ja isäni Tuohirantaan. Meillä ei kuitenkaan ollut aikaa viipyä kuin tuo yksi sunnuntai-iltapäivä, josta tuli minulle hyvin merkittävä ja mieleenpainuva vierailu.

Leirillä oli mukana nuori japanilaistyttö Kazuko. Kun alkoi olla jo kotiinlähdön aika, sanoin Aune-tädille, että minusta olisi niin kiva ryhtyä kirjeenvaihtoon tuon nuoren tytön kanssa. Ongelmana oli vain yhteinen kieli. Miten voisimme kirjoittaa toisillemme? ”No eihän tämä mikään ongelma ole”, sanoi Aune-täti. ”Keskustellaanpas hetki Hildurin kanssa”.

Nämä kaksi viisasta naista löysivät heti ratkaisun asiaan:

Minä kirjoittaisin kirjeen suomeksi ja lähettäisin sen Hildurille. Hän kääntäisi kirjeen japaniksi ja toimittaisi sen Kazukolle, joka puolestaan kirjoittaisi minulle kirjeen japaniksi ja toimittaisi sen Hildurille. Hän kääntäisi kirjeen suomeksi ja lähettäisi sen minulle.

Kas, näinhän se järjestyi ja me iloitsimme Kazukon kanssa yhteydestä joka meille syntyi tätä kautta.

Niin alkoi kirjeenvaihto. Sitä kesti jonkun aikaa, mutta sitten kirjeitä ei enää Japanista tullut ja yhteys katkesi. Oli kulunut aikaa varmaan kaksikymmentäviisi vuotta, kun sain joulukortin Japanista. Lähettäjä oli Kazuko. Postileiman päiväys on 18.12.1996. Kirjekuoren päällä lukee nykyinen nimeni ja oikea osoitteeni Salossa. En voinut ymmärtää silloin, enkä vielä nytkään, miten kirje on tullut minulle oikealla sukunimellä ja oikeaan osoitteeseen. Kirjeenvaihtomme aikaan oli tyttönimeni Kirjavainen ja asuin Kangasalla. Miten ihmeessä Kazuko oli ”löytänyt” minut. Olin tavattoman iloinen tuosta joulukortista ja kirjoitinkin



Vas > oik Hilda Piirainen, Marjatta Väyrynen, Hilkka Lähdekorpi, Anna Väyrynen ja Marjatta Laine.

Kazukolle kirjeen, jonka Päivi Yoshimura käänsi japaniksi. En ole kuitenkaan saanut vastausta kirjeeseeni, mutta nyt kuitenkin tiedän, että Kazuko on olemassa, koska Hildurilla on häneen yhteyttä.

Kotimaa-lehden jutun jälkeen, otin viime keväänä yhteyttä Hilduriin. Kerroin hänelle tämän ”yhteisen tarinamme”, muiston menneisyydestä. Muistihan hän minut. Sovimme, että tulemme tapaamaan häntä kesän aikana Väyrysen Marjatan kanssa. Kesä kuitenkin meni, tuli syksy ja viimein saimme sovittua yhteisen ajan tapaamiselle. Mukaan lähtivät myös kummityttömme Anna Väyrynen ja miehieni Matti.

Voi niitä iloisia käten rutistuksia ja halauksia, kun saavuimme Hildurin luo! Kun totesin, että siitä on aikaa varmaan neljäkymmentä vuotta, kun viimeksi olemme tavanneet, hän totesi Marjatalle nauruen, että sitten siitä on varmaan sata vuotta aikaa kun he olivat viimeksi tavanneet. Kahvipöydässä saimme laittaa yhdessä kädet ristiin, kiittää Jumalaa tästä tapaamisesta ja keskinäisestä yhteydestämme. Saimme sulkea rukoukseen toinen toisemme, ystävät lähellä ja kaukana, sekä meille kaikille rakkaan lähetystyön.

Yhteinen iltapäivämme kului iloisen jälleennäkemisen, muistojen ja Hildurin huumorin siivittämänä liiankin nopeasti. Vielä ennen kotimatkaa lähtöä näytin Hildurille Kazukolta saamani joulukortin, sen joka oli tullut joulun alla 1996. Hilduri tiesi kertoa paljonkin Kazukon kuulumisia. Nyt minulla on hänen uusi osoitteensa Japanissa ja voin vuorostani yllättää hänet joulukortilla.

”Ystävyys on yhteistä työtä, kumpikin antaa ja saa. Ystävyys on yhteistä työtä, Jumalan antama.”

ARKIENKELEITÄ

Syvänsinistä yötaivasta vasten terävänkeltaisena piirtyvä täysikuu hallitsee ylimaallisella loistollaan talvista taivaankantta. Taianomainen kuunvalo heijastuu hohtaviilta hangilta ja raskaslumisilta puunoksilta tuhansittain sädehtivinä talvitimanteina, joiden aito kimallus houkuttelee kaikki tutut ja tuntemattomat satuhahmot riemulliseen tanssiin lumisille niityille. Niiden neitseellistä rauhaa rikkoo vain yksinäisen jäniksen arat loikat.

Joulutähti loisti kirkkaana öisellä taivaalla.

Pieni, heiveröinen tyttö istuu harmaahirsisen maalaistalon pohjoisen puoleisen ikkunan ääressä. On joulunalusviikko. Uunipahanen työntää lämpöään vaatimattomasti kalustettuun huoneeseen, jonka hatarista nurkista lämpö pyrkii karkaamaan ulos, niin että aamuyöstä peittoa pitää kietoa entistä tiukemmin vilusta värisevän vartalon suojaksi. Tytöksen katse suuntautuu uneksivana lumiselle kuumahangelle. Tiukasti ristiin puserretut kädet ovat laskeutuneet avatun kirjan päälle, jonka aukeama on täynnä erilaisia rukouksia. Koulukirjaan tallennetut rukoukset luetaan joka ilta pohjoiselle taivaalle Jumalan oletetulle asuinsijalle. Arki kolistelee tytön hentojen hartioiden takana vaihtelevin äänin ja muuttuvin mielialoin. Siihen kuuluvat vanhahko isä, lujailmeinen äiti, veli ja sisar, sekä pihalla haukkuva pystykorva.

Arkitodellisuus on piirtynyt lujasti hänen selkäpuoleensa, mutta ristiin puristuneet kädet ja mielikuvituksen runsautta ilmaiseva katse tähyää taivaalle, jossa Pohjantähti loistaa houkuttavasti vilkuttaen ja kuunhohde hangella on sietämättömän kirkas. Paljosta tyttökirjojen lukemisesta öljylampun riittämättömässä valossa kärsineet silmät kapenevat viiruiksi häikäistyen kuunvalon hangelle heijastamista talvitimanteista. Samassa hangelle lennähtää riemullisesti omaan tahtiinsa tanssivien olentojen joukko. Tyttö terästä katsettaan. Enkeleitä. Mutta millaisia enkeleitä? Yhdellä on yllään tummansininen valkokauluksien mekko ja päässään valkea myssy, sellainen joita diakonissat käyttävät viranhoidossaan. Diakonissa-enkeli tanssii hidasta valssia hyvin arvokkaasti ja suoristaa välillä hamettaan, ettei se paljastaisi pohkeita tuumaakaan sallittua enempää. Hänellä on harmaat hohtavat hiukset, jotka on kiedottu tiukasti nutturalle. Kasvoilla on lempeän lohduttava, miltei pyhä

ilme. Hänen vierellään hyppelee kummallisesti poukkoillen nuorukainen, jolla on pillifarkut, pieneksi käynyt puvuntakki ja kapeakärkiset kengät. Hänen menonsa on villiä ja poukkoilevaa ja kitaraansa, jonka epäsointuiset äänet säestävät hänen hakkaavaa lauluaan, jota hän veisaa kurkku suorana lähes ekstaasissa. Rokkienkeli laulaa: "Jesus Christ, Holy Night...." Eikä diakonissaenkeli tunnu yhtään häiriintyvän tästä metelistä.

Eräällä piirin keskellä häärivistä enkeleistä on kädessään varpuluuta. Sellainen, jolla maalaistalojen porrasieliä putsataan lumesta. Hän tanssii villiä polkkaa luutansa kanssa ja pari pienempää enkeliä roikkuu hänen helmoissaan kiinni. Pienempi, vasta parivuotias enkelilapsi imee nyrkkiään ujon näköisenä ja isompi yrittää matkia äitienkelin askelia. Se on hupaisan hellyttävä näky. Äitienkeli tanssii joulupolskaa kesken kaikkien kiireittensä.

Vähän erillään piiristä seisoo arvokkaan näköinen enkelihahmo, jolla on moitteettoman siisti musta puku valkoisine kauluksineen, jotka muistuttavat papin lipereitä. Tämä enkeli ei tanssi vaan katsoo pidättyvästi myhäillen kädet liivin taskuihin työnnettynä tanssivaa joukkoa. Kohottaa kantapäitään maasta ja laskee ne taas alas oman puheensa tahdissa. Pappisenkeli suorittaa kasuaalitoimituksiaan, eikä uskaltaudu villinä tanssivan seurakuntansa pariin. Hän kaitsee laumaa ja katsoo sen parasta puolustaen puhdasta oppia ja seurakunnan hyvää mainetta.

Ihan lähituntumassa tapailee vanhemman puoleinen lyhythiukkinen hahmo vesivehmaan jenkän askelia. Välillä hän pysähtyy ja alkaa kiireen vilkkaa kutoa kädessään olevaa sukankudinta. Se käy häneltä huomattavasti näppärämmin kuin jenkänryske. Hän liikehtii diakonis-

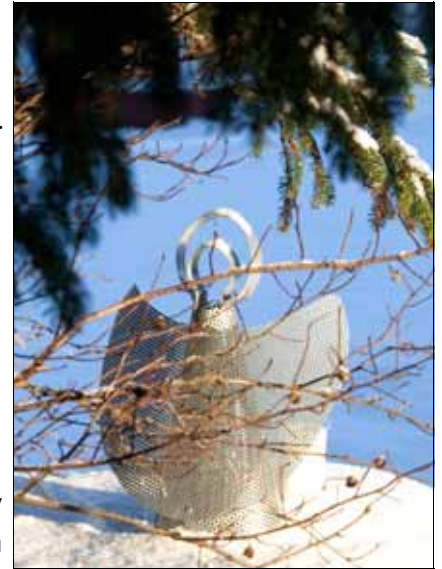


Kuva Ralli Mäkitalo

saenkelin luo ja hymyssä suin pyytää häntä jenk-kaparikseen. Diakonissaenkeli estelee aluksi ja katselee kysyvästi pappisenkelin suuntaa. Tämä nyökkää hyväksyvästi ja niin lähetyskumum-meli tarttuu diakonissaa kynkästä ja he alkavat jenkata hillittömästi kihertäen. Heidän hilpeytensä tarttuu koko joukkoon ja rokkienkeli kumartaa äi-tienkelille ja kitara ja luuta saavat kyytiä heidän aloittaessa tangon tulisen pyörteen. Pikkuenkelit pyörivät toisiaan valssin tahdissa ja kaikilla on hauskaa. Pappikin keinuu kengänkoroillaan lähes polkan tahdissa. Silloin tyttönen huomaa, että hangelle ilmestyy kiiltokuvakortin Pyhä Perhe sei-mineen. Tanssivat enkelit pysähtyvät äkisti ja siir-tyvät käsi kädessä seimen ympärille. Rokkienkeli virittää kitaransa uudelleen ja sieltä puhkeavat il-moille ennen kuulumattoman ihanat sävelet, joita rokkienkeli ei ole ennen soittanut. Hän käsittää et-tä ne ovat taivaasta annettu lahja pienelle seimen lapselle. Äitienkeli huomaa pitävänsä käsissään ru-sinapullapitkoa, joka tuoksuu taivaalliselta ja lähe-tysmummolla on puolestaan iso, kiiltävä kupari-pannu täynnä kuumaa kahvia. He asettavat lah-jansa seimen äärelle lähelle Mariaa, jotta tämä voisi tarjota vierailleen varpajaiskahvit. Diakonis-saenkeli on vähän hämillään, kun hän huomaa vievänsä tuoksuvaa hienosaippuaa seimen lapsel-le. Vaaleanpunainen saippuapala on kääritty mus-taan punaisella ruusulla kirjottuun paperiin. Ruu-suntuoksuinen joulusaippua, jolla äiti-Maria voi pestä vastasyntyneen pienokaisensa. Kaikki ovat ihan hiljaa ja katselevat ihastuneena joulun lasta.

Yhtäkkiä tienoo tulvahtaa täyteen taivaallista sota-väkeä. Heillä ei ole käsissään keihäitä tai kirveitä, pyssyistä puhumattakaan. He ovat arkienkeleitä. Joillakin on käsissään kirjoja ja kyniä, toisilla kah-vipannuja ja keittokauhoja, toisilla taas ompelu- ja neulomustarvikkeita, osalla on kuokkia tai lapioita. Onpa mukana pölyhuiskulla varustettuja nuoren näköisiä enkelityttöjäkin. Lääkäriinlaukkuja ja sai-raalatarvikkeita mukanaan kuljettavia enkeleitä on hyvin paljon. Kaikki he ympäröivät seimen lasta ja pyhää perhettä. Silloin hulmahtaa taivaalle iso joukko oikean enkelin näköisiä valkopukuisia olen-toja, jotka töräyttävät kiiltävää torveaan ja julista-vat suureen ääneen: "Kunnia Jumalalle korkeuk-sissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joita koh-taan hänellä on hyvä tahto!" Silloin kaikki kumar-tavat Jeesus-lastaa ja pappienkeli siunaa hänet ko-ko joukon läsnä ollessa. Kaksi pientä äiti-enkelin lasta jättävät lahjansa seimelle. Toisella on tinapa-perista ja pahvista olkien kanssa vuorotellen nau-haan pujoteltu joulukuusenkoriste ja pienin enkeli laskee puoliksi syömänsä piparkakun aivan lapsen

rinnalle. Vanhem-mat enkelit pyyh-kivät liikuttunei-na silmäkulmiaan. Taas taivaalliset enkelit töräyttä-vät torviaan ja kuuluttavat: "Menkää kerto-maan ilosanomaa kaikille kansoille: Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra!" Sitten taivaallinen enkelijoukko katoaa yläilmoihin.



Kuva Upi

Arkienkelit viipyvät vielä hetken seimen luona ja lähtevät sitten kukin tahoilleen. Rokkienkeli ei malttaisi millään jättää seimessä nukkuvaa pieno-kaista ja Mariaa ja Joosefia. Hänellä olisi niin pal-jon mielenkiintoista keskusteltavaa maailman asi-oista. Pappisenkelinkin on vaikea lopettaa syväl-listä keskusteluaan jumaluusopista, mutta lopulta he lähtevät keskenään jutellen pois päin kirjoineen ja kitaroineen. Samassa kuunvalo muuttuu poltta-vaksi auringoksi ja lumimyrskyksi yhtä aikaa. Tyt-tönen näkee kuinka seimen luota lähteneet enkelit hikoilevat auringonpaahteessa opettaen isosta kir-jasta tummapintaisia ihmisiä tai tarjoten kirkasta vettä saviruukusta. Toisaalla jotkut auttavat lumi-myrskyyn joutuneita ihmisiä ja vaatettavat heitä lämpimillä asuilla ja hoitavat heidän paleltumis-vammojaan. Tyttönen muistaa lempeähiuksisen pyhäkoulunopettajansa, joka on puhunut lähetys-työstä. Hän ymmärtää, että seimen lapsen ja lä-hetyskäskyn välillä on selkeä yhteys.

Kun hän yötä seuraavana aattoamuna lähtee isonveljensä kanssa joulukuusimetsään, vilkaisee hän vaivihkaa pohjoiselle pellolle, jonka yllä joulu-tähti oli loistanut edellisenä iltana. Pellon ylle on satanut hienoinen lumikerros, mutta tarkkasilmäi-nen katsoja voi huomata hangella selviä jalanjäl-kiä. Hymy karehtii tyttösen kintereillä koko sen joulun. Vaatimattomat lahjat ja äidin maittavat jouluherkut tuntuvat entistäkin ihanimmilta. Joku arkienkeli on tuonut joulun Ilosanomana tänne pohjolan perille ja siksi joulu saapuu keskelle kaa-mosaikkaa vuodesta toiseen kirkkaana ja sädehti-vänä kuin lumiset talvitimantit kuunvalossa hohta-valla hangella.



Hyvää ja Iloista Joulua

Kuva Upi



26.-27.3.2011 Tampere
ELYn 3-vuotisjuhla ja seminaari

Tarkemmat tiedot myöhemmin
www.evangeliset.net



Joulun Ihme

Joulun Lapsen kadotin kuten ennenkin
yläkaappiin koossa paperienkelin
Lähden Lasta etsimään
löydäkö ajoissa häntä sittenkään

Porttikongin varjoissa pieni poika
arka pyyntö kasvoillaan
puristaa pientä peltirasiaa
likaisissa nyrkeissään

Ohikulkijat tuskin huomaavat
pieniä istujaa
joku katsoo säälien
toinen huutaa kiroten:
ihmettäkö tuo odottaa

Vanhan mummon kerrotaan
tuoneen peiton lämpimän
lapsen nousseen vanhusta siunaamaan
ja ylistämään Jumalaa

Ohitan pojan ryysyisen lailla toisten
ei ole aikaa hänelle
pienelle kerjäläiselle
epätoivoisesti etsin Joulun lasta
kadun vilinästä
En löydä Joulun ihmettä
mainosvaloista

en kaupan ikkunoista
luokse kerjäläispojan taas kulkeudun
jotain tuttua loistaa kasvoista likaisista

Hohtavan sädekehän nään
yllä kiharaisen pään
käsissä pikkuisissa
naulanjäljet ja haavat veriset
varjo ristinmuotoinen lankeaa päälle lapsosen

Joulun Ihme tapahtuu
enkelit ja paimenet
tietäjät ja lahjat kallisarvoiset
koko taivas portaikkoon avautuu
Maria sekä Josef lapsen ylle kumartuu

Polvistun kanssa vanhuksen
vierelle lapsen suloisen
saan päätä kiharaista silittää
kättä pientä koskettaa

Löysin lapsen kadotetun
Joulun Ihmeen siunatun
kanssa koko maailman
kiittää nyt saan:
Jeesus-lapsi syntyy aina uudestaan!

Helena Ylikotila



Kansikuva "Amaryllis" ja keskiaukeaman "Valoseimi"-kuva Urpo Vuorenoja. Takakannen kuva Raili Mäkitalo.